

ПРЕОБРАЖЕННЯ У ГОСПОДІ

МАТЕРІАЛИ КОНФЕРЕНЦІЇ
МОНАШЕСТВА УГКЦ

Патріярша Комісія для Справ Монашества УГКЦ

ПРЕОБРАЖЕННЯ У ГОСПОДІ

*МАТЕРІАЛИ КОНФЕРЕНЦІЇ
МОНАШЕСТВА УГКЦ*

Львів • Монастир Свято-Іванівська Лавра
Видавничий відділ «Свічадо» • 2004

ББК 86.377-6
УДК 271
П 72

Публікацію цієї книжки завдячуємо щедрій допомозі організації
РЕНОВАБІС
This publication was made possible through the generous support of
RENOVABIS

Художнє оформлення Мар'яни Пелех

*На обкладинці використано ікону ПРЕОБРАЖЕННЯ
роботи Лева та Петра Скопів.
(2003 р., полотно, темпера)*

*Cover page: TRANSFIGURATION ICON
tempera on canvas by
iconographers Lev and Petro Skop, 2003*

Видавництво спирається на
«Український правопис. Проєкт найновішої редакції»
Інституту української мови НАН України (1999).

П 72 Преображення у Господі: Матеріали Конференції монашества УГКЦ, –
Львів: Свічадо, 2004. – XXXVI + 348 с.

ISBN 966-561-357-X

У виданні вміщено тексти доповідей Конференції монашества УГКЦ «Преображення у Господі», що відбулася у Львові 21-26 липня 2003 р. Теми доповідей присвячені різним аспектам монашого життя: від формування монастицизму, особливостей київського чернецтва до сучасних завдань і проблем, що стоять перед особами й інституціями богосвяченого життя, та специфіки чернечої духовності.

Книга зацікавить небайдужих до власного покликання монахів і монахинь, а також стане у пригоді читачам, що цікавляться історією та розвитком чернечого життя.

ББК 86.377-6

П $\frac{0403000000-30}{561-2004}$ Без оголошення

© Патріярша Комісія
для Справ Монашества УГКЦ, 2004

ISBN 966-561-357-X

ВПЛИВ СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ УМОВ НА ПОСТАТЬ ЧИ ПОВЕДІНКУ БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ

Питання, на яке сьогодні намагатимемося відповісти, має багато різноманітних аспектів, тому наші міркування спробуємо попровадити в такому порядку: насамперед розглянемо, ким є монах чи монахиня й у чому полягає зміст монашого життя, потім подивимося, як і де зустрічається чернецтво з суспільством, згодом підійдемо до суті нашого питання, тобто спробуємо з'ясувати позитивні та негативні впливи суспільно-політичних умов на поведінку осіб монашого стану, і, врешті, зробимо кілька практичних висновків.

Хоч на Сході монашество, за словами Івана-Павла II, не творить якогось особливого стану, а є виразом християнського життя, воно було й залишається в своїй суті Божим даром для Церкви й незбагненою таємницею пошуку Бога й тільки Його. Монах чи монахиня – це особа, яку Святий Дух покликав присвятити все життя пошуку Господа. Особа монашого стану – це хтось, хто прагне дійти до джерел людського життя, хто заглиблюється в таємницю буття людиною-християнином. Таким чином вона стає знаком цілковитої і повної відкритості Творцеві. Ми не будемо застановлятися над тим, що означає «шукати Бога», однак мусимо сказати, що це поняття не є якимось абстрактним визначенням, а радше практикою монашого життя, іншими словами, досвідом віри й всежиттєвого переживання зустрічі з Богом.

Однак як це стосується до нашої проблеми? На перший погляд здавалось би, що таке поняття, як «чернецтво» належить до розряду духовних питань, які не мають жодного стосунку до суспільства. Отже, тоді воно не може мати жодного впливу на таке духовне поняття, як «пошук Бога». Може видатися, що це дві цілком незалежні дійсності, які можуть самостійно розвиватися. Однак це не так.

Покликання монаха чи монахині від самих його початків стає місцем зустрічі зі світом, бо для одних воно є чимось «дивним», «цікавим», для інших створює неспокій, іноді змушує замислитись над змістом життя,

для ще інших є подиву гідним, а для когось є негативним, іноді навіть ворожим. Так суспільство оцінює вибір людини шукати Бога в усій повноті Його радикалізму. Як особи, що вибрали чи хочуть вибрати монаший спосіб життя, переживають оцінку суспільства? Для багатьох це стає поважною проблемою.

Чернецтво часто зустрічається з суспільством в протилежності підходів до пошуку змісту життя. Коли середовище, зокрема матеріялістичне, налаштоване на пошук у всьому корисливості, то монашество стає просто непотрібним, бо ж воно нічого «не виробляє». Молитва в такому розумінні не претендує стати вагомим і потрібним для суспільства «продуктом».

Місійна чи душпастирська діяльність рівно ж не можуть створити конкуренції в «продуктивності» будь-якій сучасній фірмі.

Таким чином ми наближуємося до аналізу задекларованої проблеми. Монах чи монахиня справді не живуть «у світі» (маємо тут на увазі біблійне розуміння «світу»), але приходять до монастиря саме «зі світу», який сформував їх згідно зі своїми принципами, які можуть бути євангельськими або можуть їм суперечити. Дійсність, з якою тепер зустрічаємося, свідчить про те, що до монастиря щораз частіше зголошуються особи вже не юні. Вони сформовані в таких чи таких суспільно-політичних умовах, які, наголошую, можуть суперечити євангельським принципам. Пригляньмося до них ближче.

Свобода, яку наш народ очікував століттями, розбудила в ньому багато його позитивних рис: оптимізм, наполегливість, почуття справедливості, пошану до свого минулого, рідних традицій, миролюбне ставлення до інших народів тощо. Незалежність відкрила перспективи розвитку народу в цілому та його членів кожного зокрема. Бачення перспективи спрямувало наше суспільство також до пошуку нових напрямів розвитку. Суспільно-політичні стосунки в такому суспільстві створюють сприятливу атмосферу для виховання дозрілих особистостей, які, вступивши до монастиря, на цій основі будують свій шлях пошуку Бога.

Таким чином, атмосфера, яка панує в суспільстві, може допомагати монашеству у віднаходженні своєї тотожності, але й може їй перешкоджати. Не маю тут на увазі якоїсь прямопропорційної залежності чи зв'язку чернецтва з політикою. Радше хочу звернути увагу на зв'язок виховання у суспільстві з формуванням поведінки монаха чи монахині.

Наприклад, цілісне й невикривлене розуміння свободи дозволяє ченцеві чи черниці зростати до свободи у Христі (див. Гал. 5, 1). Тоді послух сприйматимуть, як спрямування своєї волі до її джерела – Бога. Вбогість і чистота не стають вимушеною необхідністю, а добровільним вибором. Звісно, не можемо забувати про те, що справа покликання і формування особи монашого стану є остаточно справою Святого Духа.

Падіння комунізму як системи управління і панування над членами суспільства не спричинило миттєвої зміни способу думання людей. Можна завважити, що з настанням незалежності держави та релігійної свободи, для багатьох стало «модним» говорити про свободу, не вникаючи в її зміст. Донині ми, українці, ще не зробили цілісної рефлексії над нашою незалежністю. А це швидким темпом породжує поширення цілком зовнішнього сприйняття такого великого дару, як свобода. Тому так часто в нашому суспільстві бачимо абсолютно зовнішнє сприйняття нашої незалежності чи державности без розуміння її глибшого внутрішнього фундаменту. Таким чином усе, про що багато говоримо, залишається тільки словами, і не реалізується на практиці.

Як це впливає на поведінку осіб монашого покликання? Обіт послуку сприймається поверхнево й реалізується лише зовнішньо. Це породжує ось яке переконання: настоятель є людиною (подібний до начальника, який наказує), монаший устав не є Божою заповіддю (а законом, що його придумала людина). Висновок – чому я мушу їх слухати? Або мотивація послуку зводиться до одного: «Роби так, бо сказав настоятель». Тут може закрадатися певна підміна понять недалекого минулого, а саме: на місце парторга чи комсорга стає ігумен, маніфест компартії чи правила поведінки комсомольця замінюють Божі заповіді й монаший устав, обов'язкове читання творів Леніна – щоденне читання Святого Письма. На жаль, таке сприймання релігійного й монашого виховання не є в нашому чернецтві рідкісним явищем.

Економічні проблеми в суспільстві, що їх створили особи, яким вони вигідні, рівно ж можуть формувати хибну думку про те, що монастир – це місце, в якому все є, і монахові, властиво, ні про що не треба думати, лише про спасіння. Тут закрадається неправильне розуміння слів Спасителя про те, щоб не перейматися завтрашнім днем (див. Мт. 6, 25-34). «То люди у світі думають про те, як заробити шматок хліба, а монах не мусить тим перейматися», – можна почути від ченця. Зрозуміло, чому так може думати монах, бо щораз частіше праця перестає бути виразом

розвитку Божих дарів, участі в співпраці з Творцем, а стає нестерпним тягарем. З іншого боку, не менш руйнівним явищем є безробіття, яке затримує розвиток людини. Однозначно, такий стан справ перекреслює творчий підхід до праці. Може скластися хибне враження, що в монастирі перебувають особи, які не змогли дати собі ради в світі.

Інша небезпека, на яку треба звернути увагу, це явище, коли певні політичні сили намагаються заручатися моральною підтримкою монашеских спільнот. У наш час, коли законодавство не відповідає належним чином на багато питань, пов'язаних із стосунками держава – Церква, мати знайомого депутата чи якусь впливову особу нібито виглядає вигідним і навіть може давати якусь певність. Зроджується надія, що такий «добродій» не залишить монастиря у скрутний час без допомоги. Така мотивація «знайомства» є доволі небезпечною для формування поведінки ченця у монастирі.

Атмосфера життя суспільства творить певні взірці поведінки його членів. В Україні особливо останні роки сповнені духом невдоволення, критики й песимізму. Для декого це стало стилем життя. Часто можна почути: «Що не роби – однаково нічого не зміниться». Це рівно ж стосується й до поведінки монашества. Часто вирішення якоїсь проблеми не полягає в тому, щоб вирішувати справу в конструктивному діалозі, а в пошукові винного. Це призводить до реакції самооборони й пошуку компромату на того, хто звинувачує, а це, своєю чергою, провадить до поглиблення конфлікту. Конфлікти руйнують суспільство, а в чернецтві непомітно виснажують спільноти, які можуть тільки й те робити, що клопотатися над вирішенням чергового скандалу. В цьому немає нічого дивного. Такі взірці поведінки ми черпаємо «зі світу».

Наш час – це доба руйнування авторитетів. «Ніхто не може панувати наді мною, я сам знаю, що маю в житті чинити, й ніхто й ніщо не може мені щось диктувати» – такими гаслами перейняті наші сучасники. Відлуння таких поглядів можна знайти у поведінці осіб монашого стану. «Я сам знаю, яким я маю бути монахом», «я маю своє бачення чернецтва» – такі вислови можна почути з уст монахів чи монахинь. Без сумніву, активна й творча позиція ченця не є чимось негативним, але вона не може відкидати авторитетів. Монаша традиція немислима без авторитету старця чи духовного провідника. Навіть впровадження поняття «духовного товариша» не відповідає вповні вимогам і потребам виховання осіб монашого стану, не розкриває сути обіту послуху.

Одним із контрверсійних питань є висвітлення у засобах масової інформації монашого життя. Часто це викликає поважні застереження і не лише з огляду на брак компетенції багатьох журналістів, які працюють в цій царині, а й з перспективи їхнього підходу до представлення інформації про життя монахів чи монахинь. Це поважна проблема також з огляду на її безконтрольність, що викликає не тільки обурення в рядах монашества, а й породжує скептицизм, мовляв, нічого доброго про нас в газеті чи журналі не можуть написати. В поведінці монаха це відображається або страхом перед журналістом, або категоричною замкнутістю.

У своїй суті чернецтво не було і не є пасивним, рівно ж щодо життя суспільства. Древньоруська монаша традиція подає багато прикладів взаємостосунків монахів із суспільством. Преп. Теодосій Печерський часто відвідував князя, а той – Печерський монастир. Преподобний заступався перед несправедливим суддею за покривджену жінку. Монахи в знак протесту проти неслухної поведінки князя покидали місце мешкання і переходили в іншу місцевість. З цього випливає, що ченці не були байдужими до проблем суспільства, зберігаючи при цьому незалежність від світу.

Як бачимо з наведених думок, неможливо провести чіткого розмежування між позитивним і негативним впливом суспільно-політичних умов на поведінку осіб монашого стану, бо як перші, так і другі є викликом для монахів і монахинь бути для світу знаком пошуку Бога і Його присутності в світі. Розвиток нашої чернечої традиції не мав би набувати напряму «захисту» перед світом, перед загрозливими для нього суспільно-політичними умовами, а, на мою думку, мусить проходити в якомусь містичному й спасенному діялозі зі світом з метою його формування в душі Євангелія, як це робив, наприклад, преп. Теодосій Печерський.

Які практичні висновки можуть з цього поставати? Процес взаємостосунків і взаємного впливу між суспільством і монашеством є немінучим. Великою мірою його перебіг на користь позитивного формування поведінки ченця чи черниці залежить від самого чернецтва. Розвиток монашої традиції в душі святих Отців є надійним фундаментом для побудови відповідної атмосфери у формуванні поведінки монашества. Для цього чернецтво потребує також незалежності від світу. Для нашого українського монашества, на мою думку, актуальною є справа економічної незалежності від будь-кого. Звісно, це не означає, що монастирі

мають нагромаджувати матеріальні блага, заперечуючи цим обіт убогости. Радше йдеться тут про свого роду самозабезпечення монастиря. А це, своєю чергою, ставить перед чернецтвом завдання більш серйозного підходу до власної праці та розвитку Богом даних талантів.

Щодо цього питання цікавим є досвід французького монашества. В стосунках з державою Церква у Франції переживала різні досвіди. Після Французької революції ставлення до монастирів було часто негативне: їм створювали різноманітні майнові, фінансові та юридичні проблеми. Поодинокі й самотужки кожен монастир намагався переборювати негативний вплив таких суспільно-політичних стосунків.

1968 р. завдяки старанням о. Гуго було створено Фундацію монастирів. Це організація, членами якої є французькі монахи, монахині й миряни. Мета фундації – консультації, поради, допомога – адміністративна, юридична, фінансова всім тим монастирям, які цього потребують. Фундація залучає спеціалістів з різних ділянок – будівництво, реставрація, юриспруденція, економіка та ін., допомагає монастирям розвивати різноманітні види діяльності. Фундація повідомляє монастирі про найновіші закони, постанови уряду чи інших державних структур. Тричі у рік виходить часопис «Друзі монастирів». Така форма допомоги монастирям є дуже ефективна, бо полегшує розв'язання багатьох проблем. Особливо користають з допомоги Фундації монастирі, які посвячені молитві й спогляданню. Такий стан справ дозволяє до мінімуму звести негативний вплив на монашество ворожих йому середовищ. Чи не вартувало би нам подумати про заснування подібної фундації для наших монастирів?

Проблема впливу суспільно-політичних умов на постать чи поведінку осіб монашого стану не вичерпується однією доповіддю, але, безперечно, виходить поза її рамки. Ми спробували заторкнути заледве кілька його аспектів. Існує ще багато питань, які потребують уважного аналізу й вирішення, але певним є одне: щоб попри будь-який вплив навколишнього суспільства (позитивний чи негативний) ми вчилися вступати з ним у спасенний діалог і щоб жодні перешкоди не могли затьмарити того, до чого Бог покликав монашество.

Summary of the report by Hieromonk Teodor (Martyniuk)
«The Influence of Socio-political Conditions on the State or Behavior of Religious»

Though, according to John Paul II, religious do not hold a special status, they are still a manifestation of Christian life and have always been and remain in their essence God's gift for the Church and an incomprehensible mystery of the search for God alone. A religious is a person called by the Spirit to dedicate his or her whole life to the search for God.

The vocation of a religious becomes a place of encounter with the world from the very beginning, as different people consider it something "strange" or "interesting," or it causes anxiety and sometimes reflection upon the meaning of life, something worthy of amazement or something negative and even hostile. Religious often encounter society in the opposing approaches to the search for the meaning of life. When the environment, especially a materialistic one, is directed at looking for profit in everything, then religious are merely needless as they "produce nothing." In such a sense, prayer does not claim to be a significant and necessary "product" for society. Moreover, missionary or pastoral work cannot compete with a modern company in "production."

Freedom, awaited for centuries, has woken up many positive features proper to our people, e.g. optimism, perseverance, a sense of justice, respect for the past and native traditions, a peaceful attitude to other nations, etc. An integral and undistorted understanding of freedom allows the religious to grow to freedom in Christ (cf. Gal. 5:1). Thus obedience is interpreted as directing one's will to its Source, that is, to God. Poverty and chastity are not an obligatory requirement, but a voluntary choice.

Today, however, it has become "stylish" for many people to speak about freedom without perceiving its essence. How does it influence the behavior of persons who feel a religious calling? The vow of obedience is taken superficially, in a purely external way. It gives birth to the following doubts: the superior is a man (like a boss who gives orders) and the monastic rule is not God's commandment, but a law established by man.

The problem of a negative attitude towards work in the monastery is linked to the fact that in our society work has ceased to be a manifestation of the development of God's gifts and sharing them in cooperation with the Creator, having become instead an unbearable burden.

The last few years have been filled with the spirit of resentment, criticism and pessimism. This has become a certain way of life for some people. We often hear words like: "Whatever we do, nothing will change." Such an opinion influences the behavior of religious as well. One controversial question is that of

the coverage of monastic life in the mass media. It frequently causes serious critical remarks, not only because of the lack of competence on the part of many journalists who work in this field, but also due to their approach to presenting information concerning religious life.

The aspects touched upon above show that it is impossible to draw a precise distinction between the positive and negative impact of social and political conditions on the behavior of religious, as both are challenges that call monks and nuns to be a sign for people of the search for God and His presence in the world.

The process of mutual relations and influences between society and religious is inevitable. If it will be beneficial for the positive formation of the behavior of religious depends to a certain extent on the religious themselves. The author considers financial independence to be an important issue for Ukrainian religious.

There are many other topics to be considered. However, there is no doubt that, regardless of any influence from their surroundings, religious should learn to carry on a salvific dialogue with society and no obstacles should stand in the way of what God calls religious to do.

Використана література

1. Іван-Павло II, *Orientalis lumen*.
2. Іван-Павло II, *Vita consecrata*.
3. Іван-Павло II, *На початку нового тисячоліття*.
4. Merton T., *Życie w milczeniu*, tłum. *Benedyktyni tyńiecssy*, Kraków 1995.
5. *Mnich benedyktyński, Misterium życia monastycznego*, tłum. Ewa Czerny, Kraków 1996.

З 1997 р. директор Інституту релігії та суспільства Львівської богословської академії;

З 2000 р. проректор УКУ з зовнішніх стосунків;

Автор збірок есеїв: «Україна на полях Святого Письма» (Дрогобич, 1991), «Україна: дорога через пустелю» (Харків, 1993), книги «Українська ідея і християнство, або Коли гарцюють кольорові коні Апокаліпсису».

Лавреат премій журналу «Сучасність» (1993 р.), ім. Валерія Марченка (1995 р), ім. Володимира Зеєва-Жаботинського Товариства Україна-Ізраїль (1999 р).

єрм. Мартинюк Теодор-Тарас, студит

Народився 1 лютого 1974 р. у м. Яремче Івано-Франківської обл.

1993 р. закінчив Кременецький педагогічний коледж ім. Т. Г. Шевченка та вступив до монастиря отців студитів в Уневі;

1997 р. склав довічні обіти;

2000 р. отримав єрейські свячення;

2001 р. закінчив Люблінський католицький університет (Польща) зі ступенем магістра богослов'я;

настоятель монастиря отців студитів св. Обручника Йосифа у Львові.

єрм. Міхалік Іриней-Маріюш, МТАА

Народився 2 травня 1967 р. у м. Ниса (Польща);

1997 р. отримав єрейські свячення і вступив до монастиря Товариства св. апостола Андрія в Івано-Франківську;

1998 р. склав довічні обіти;

закінчив Івано-Франківський теологічно-катехитичний духовний інститут, а також Академію католицької теології у Варшаві з науковим ступенем магістра богослов'я;

засновник та перший настоятель місійного Товариства св. апостола Андрія.

преосв. Мудрий Софрон, ЧСВВ,

правлячий архиєрей Івано-Франківської єпархії

Народився 27 листопада 1923 р. у м. Золочеві;

1946 – 1949 рр. навчався в Авзбурзі (Німеччина);

1950 р. виїхав до США, де вступив до монастиря Чину святого Василя Великого;

ЗМІСТ

Переднє слово	v
Слово до учасників Конференції Апостольського нунція архієпископа Миколи Етеровича	vii
Слово до учасників Конференції єпископа-помічника Львівського Ігоря Возьняка, ЧНІ	xiv
<i>ерм. Богдан Дзюрах, ЧНІ</i> РОЗДУМУВАННЯ НАД ІКОНОЮ ПРЕОБРАЖЕННЯ	xix
<i>бр. Орест Дверницький, ЧСВВ</i> ПОЧАТКИ СХІДНЬОГО МОНАШЕСТВА	1
<i>ерм. Богдан Дзюрах, ЧНІ</i> РЕФОРМА ВІЗАНТІЙСЬКОГО МОНАШЕСТВА ЗА ПРЕП. ТЕОДОРА СТУДИТА (759-826)	16
<i>ерм. Ігор Гарасим, ЧСВВ</i> СТАРОКИЇВСЬКА МОНАША ТРАДИЦІЯ	39
<i>високопреосв. Ігор Ісіченко</i> ДОРОГИ УКРАЇНСЬКОГО МОНАШЕСТВА ПІСЛЯ БЕРЕСТЕЙСЬКОГО З'ЄДНАННЯ	52
<i>ерм. Артемій Новицький, ЧСВВ</i> РЕФОРМА МОНАШОГО ЖИТТЯ У З'ЄДИНЕНІЙ ЦЕРКВІ ТА ЙОГО ПОДАЛЬША ДОЛЯ	78
<i>ерм. Ярослав Приріз, ЧНІ</i> МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ І ВІДРОДЖЕННЯ МОНАШЕСТВА В УГКЦ	95
<i>с. Анастасія Заброцька, СНДМ</i> ДОСВІД ЖИТТЯ ЖІНОЧИХ ЧИНІВ І ЗГРОМАДЖЕНЬ УГКЦ У ПІДПІЛЛІ	119
<i>ерм. Віталій Дудкевич, ЧСВВ</i> ДОСВІД ЖИТТЯ МОНАШЕСТВА УГКЦ В ПІДПІЛЛІ	156
<i>с. Надія Голейко, ЗСНСДМФ</i> ДОСВІД ЖИТТЯ МОНАШЕСТВА УГКЦ У ПІДПІЛЛІ (формація, плекання покликань, апостоляту, спільне життя, кризи)	159

<i>с. Петра Процак, ЗСМСВ</i>	ДОСВІД ЖИТТЯ ЗГРОМАДЖЕННЯ СЕСТЕР МИЛОСЕРДЯ СВ. ВІНКЕНТІЯ У ПІДПІЛЛІ	167
<i>ерм. Давид Назар, ТІ</i>	РОЛЬ ЗАХІДНЬОГО МОНАШЕСТВА В ЖИТТІ СХІДНЬОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ	175
<i>ерм. Діонісій Ляхович, ЧСВВ</i>	ПРЕСВЯТА ТРОЙЦЯ – НАЙВИЩИЙ ЗРАЗОК МОНАШОГО ЖИТТЯ (кілька думок з приводу приготування до собору монашества)	205
<i>ерм. Фернандо Bravo, ЗВС</i>	БОГОПОСВЯЧЕНЕ ЖИТТЯ У СВІТЛІ ПІ ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ Й У ВЧЕННІ ПАВЛА VI ТА ІВАНА-ПАВЛА II	216
<i>п. Мирослав Маринович</i>	ВПЛИВ СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ УМОВ НА ФОРМУВАННЯ І МІСЦЮ БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ	229
<i>ерм. Теодор Мартинюк, студит</i>	ВПЛИВ СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ УМОВ НА ПОСТАТЬ ЧИ ПОВЕДІНКУ БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ	238
<i>преосв. Софрон Мудрий, ЧСВВ</i>	СУЧАСНІ ЗАВДАННЯ ТА ОЧІКУВАННЯ ЦЕРКВИ ВІД ІНСТИТУЦІЙ БОГОПОСВЯЧЕНОГО ЖИТТЯ НА ПОЧАТКУ ТРЕТЬОГО ТИСЯЧОЛІТТЯ	246
<i>ерм. Корнилій Яремак, ЧСВВ</i>	БОГОПОСВЯЧЕНЕ ЖИТТЯ В УКРАЇНІ (1990 – 2002 РОКИ)	253
<i>с. Мирослава Яхимець, СНДМ</i>	ПИТАННЯ МОНАШОЇ ФОРМАЦІЇ В УКРАЇНІ У 1990 – 2002 РОКАХ	280
<i>ерм. Матей Гаврилів, ЧСВВ</i>	САМООЦІНКА МОНАШОГО ЖИТТЯ В СВІТЛІ НОВИХ ВИКЛИКІВ	298
<i>ерм. Генрик Дзядош, ТІ</i>	ПРИЧИНИ КРИЗИ ПОКЛИКАННЯ У БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ	312
<i>ерм. Маріош Міхалік, МТАА</i>	СПІВПРАЦЯ МІЖ БОГОПОСВЯЧЕНИМИ ОСОБАМИ ЯК ВЗАЄМНИЙ ОБМІН ДАРІВ ТА СЛУЖІБЬ	320
	ПІДСУМКИ КОНФЕРЕНЦІЇ	331
	ДАНІ ПРО АВТОРІВ	336

Науково-популярне видання

Преображення у Господі
Матеріали Конференції монашества УГКЦ

Літературний редактор
Мирослава Лемик

Богословський редактор
Тереза Ференц

Технічний редактор
Юрій Пелех

Підп. до друку 25.05.04. Формат 60x84/16. Папір офс. Офс. друк.
Ум. друк. арк. 22,3. Ум. фарбовідб. 22,7. Обл.-вид. арк. 15,8.
Вид. № 30. Зам.

Монастир Свято-Іванівська Лавра
Видавничий відділ «Свічадо»
79008, Львів, а/с 808, вул. Винниченка, 22
тел. (0322) 97-16-33
e-mail: post@svichado.com, url: www.svichado.com

Віддруковано з готових діапозитивів
у друкарні ТзОВ «Книгодрук»

21–26 липня 2003 року вперше в історії УГКЦ після виходу з підпілля представники всіх монастирів, чинів, згромаджень та інших інститутів богопосвяченого життя в Україні зібралися у Львові на Конференцію монашества «Преображення у Господі», щоб обговорити актуальний стан богопосвяченого життя, накреслити шляхи його розвитку, почерпнути досвід у своїх попередників і спробувати разом вирішити завдання та проблеми, що постають у спільнотному житті.

1 ISBN 966-561-357-X

9 789665 461357 2